

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

M. N.

bytem X

zastoupena advokátkou JUDr. Janou Svatoňovou
se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1062/58

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství

se sídlem Brno, Masarykova 427/37

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020, č. j. 21475/20/5100-41456-711929,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 8571724/18/2003-00540-111597. Uvedeným rozhodnutím Finanční úřad pro hlavní město Prahu podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, (dále jen „daňový řád“) s použitím § 1309 a násl. zákona č. 89/2021 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) zřídil k zajištění dlužníkem (R. N.) neuhrazené daně evidované správcem daně ke dni 20. 11. 2018 v celkové výši 1 405 766 Kč zástavní právo k nemovitým věcem dlužníka. Konkrétně bylo zástavní právo zřízeno ke třem bytům náležejícím do společného jmění manželů žalobkyně a dlužníka, a to k bytu č. XA a č. XB na adrese X, a k bytu č. XC na adrese X.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně poukázala na § 732 občanského zákoníku a uvedla, že dne 13. 12. 2018 správci daně sdělila, že dluh jejího bývalého manžela vznikl proti její vůli a bez jejího vědomí a projevila tak svůj nesouhlas ve smyslu § 732 občanského zákoníku. Tvrdila, že z § 710 písm. a) a b) občanského zákoníku a komentáře k tomuto ustanovení (LAVICKÝ, Petr. Občanský zákoník: komentář. Praha: C. H. Beck, 2015) vyplývá, že správce daně mohl a měl zřídit zástavní právo k nemovitým věcem v rozsahu tak, jak předpokládá dikce § 732 občanského zákoníku ve spojení s § 742 tohoto zákona. Dle žalobkyně si správce daně pouze ulehčil svoji práci a postihl nemovité věci ve společném jmění manželů (dále jen „SJM“) zástavním právem, ačkoliv je měl zástavním právem postihnout tak, jak předpokládá dikce § 732 ve spojení s § 742 občanského zákoníku. Z uvedeného důvodu považovala žalobkyně napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správce daně za nezákonné, potažmo nicotné.
3. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala nepřiměřený zásah do svých majetkových práv. V rámci tohoto bodu žalobkyně nesouhlasila s odkazem žalovaného na § 688 občanského zákoníku. Uvedla, že toto ustanovení stanovuje pouze právo na sdělení údajů v něm uvedených, ale nestanovuje žádnou povinnost druhému z manželů tyto údaje poskytnout. Ke sdělení těchto údajů není druhý z manželů jakkoliv motivován případnou sankcí. Vzhledem k této skutečnosti bývalý manžel žalobkyně nebyl nucen ani povinen tyto skutečnosti žalobkyni sdělit. Doplnila, že nežila ve společné domácnosti s bývalým manželem ode dne 7. 4. 2017. Žalobkyně dne 4. 5. 2018 podala návrh o rozvod manželství, které bylo následně rozvedeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 2. 12. 2019, č. j. 8 C 118/2018-126, tudíž více než po roce a půl ode dne podání návrhu o rozvod manželství. Dluhy bývalého manžela žalobkyně vznikly po odstěhování žalobkyně ze společné domácnosti a po podání návrhu na rozvod manželství. Argument žalovaného, že si žalobkyně měla zúžit SJM, považovala žalobkyně za irelevantní, neboť žalovaný není správním orgánem, který by měl žalobkyni v těchto otázkách dávat doporučení, co má dělat, a co ne. Toto tvrzení žalobkyně považovala za závažný zásah do svých práv. Tvrdila, že se žalovaný shora uvedenou skutečností nezabýval a z uvedeného důvodu považovala žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a tedy nezákonné.
4. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala nepřiměřený rozsah zřízeného zástavního práva. Uvedla, že každá ze tří bytových jednotek, která byla zastavena, má v současné době tržní hodnotu vyšší než 4 000 000 Kč. Žalobkyně tak měla za to, že měla být zajištěna zástavním právem pouze jedna jednotka, jejímž zpeněžením by byla uspokojena pohledávka správce daně. Z uvedeného důvodu považovala žalobkyně napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správce daně za nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že předmětný dluh nikdy nebyl považován za společný dluh obou manželů. Ze zákona plyne, že i výlučný dluh jednoho z manželů může být za splnění zákonných podmínek zajištěn majetkem náležejícím do SJM. Aplikací právního základu žalovaný ověřil, že správce daně v tomto případě zřídil zástavní právo k majetku v SJM v souladu se zákonem. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že správce daně měl zříditi zástavní právo k nemovitým věcem v rozsahu, jak předpokládá dikce § 732 občanského zákoníku ve spojení s § 742 občanského zákoníku. K námitce žalobkyně, že správce daně měl zástavní právo zříditi pouze k části majetku, která by v případě vypořádání SJM připadla daňovému dlužníkovi, žalovaný uvedl, že pro takový postup neexistoval jakýkoliv zákonný podklad. V posuzované věci správce daně ověřil, že dluh vznikl za trvání SJM, přičemž SJM nebylo smluvně ani jinak upraveno, po právu tedy mohlo být zástavní právo k zajištění dluhu daňového dlužníka zřízeno k majetku v SJM. Pokud jde o nesouhlas žalobkyně se zřízením zástavního práva, o tom nemohl mít správce daně jakékoliv povědomí (tento nesouhlas byl žalobkyní vyjádřen až v reakci na rozhodnutí o zřízení zástavního práva), správce daně se jím tedy ani hypoteticky nemohl zabývat.
7. K odkazu na § 688 občanského zákoníku žalovaný uvedl, že právu jednoho z manželů nutně odpovídá povinnost druhého z manželů tomuto právu vyhovět. Byť zákon nestanoví jakékoliv sankce pro případ, že druhý z manželů právo na informace odmítne uspokojit, nelze z této samostatné skutečnosti dovozovat, že by povinnost odpovídající uvedenému právu na straně druhého z manželů vůbec neexistovala. Odkaz na výše uvedené zákonné ustanovení nicméně není pro posouzení věci zásadní. Naopak zásadní je skutečnost, že zajištěný dluh nelze považovat za dluh vzniklý proti vůli žalobkyně. Žalobkyně nutně byla obeznámena s ekonomickou činností manžela. Na daňovou povinnost je nutno nahlížet jako na „zákonné snížení“ částky výdělků, platu, mzdy, zisku nebo jiných hodnot z pracovní a jiné výdělečné činnosti, které s ohledem na skutečnosti zjištěné v posuzované věci podle § 711 odst. 2 občanského zákoníku ze zákona připadly do SJM. Žalovaný tudíž uzavřel, že za takových okolností nelze daňové pohledávky spojené s ekonomickou činností v průběhu trvání manželství považovat za dluhy vzniklé proti vůli žalobkyně. Pokud totiž žalobkyně souhlasila s tím, že se veškerý majetek nabytý ekonomickou činností manžela stane součástí SJM, pak nutně brala na vědomí ze zákona nastávající účinek spočívající ve vzniku souvisejících daňových povinností. Právní řád poskytuje nástroje pro eliminaci rizika uspokojení dluhu jednoho z manželů z majetku v SJM, pokud však žalobkyně k takové úpravě nepřistoupila a majetkem v SJM se stávaly prostředky získané každým z manželů, pak legitimně nelze zákonné povinnosti spojené se získáním těchto prostředků samostatně vyčleňovat mimo SJM.
8. K tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nevyjádřil ke skutečnosti, že dluhy bývalého manžela vznikly po odstěhování žalobkyně ze společné domácnosti a po podání návrhu na rozvod manželství, žalovaný uvedl, že taková argumentace nebyla součástí podaného odvolání. Z uvedeného důvodu se jí žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí zabývat.
9. Pokud jde o samotné tvrzení o vzniku dluhů bez vědomí a souhlasu žalobkyně, žalovaný měl za to, že argumentace žalobkyně není vázána na soužití obou manželů v jedné

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

domácnosti, jelikož i jakýkoliv výdělek, plat, mzda, zisk nebo jiné hodnoty z pracovní a jiné výdělečné činnosti získané v době, kdy oba manželé nežijí ve společné domácnosti, se stávají součástí SJM. Proto je nutno i ve vztahu k takovému zvýšení hodnoty SJM trvat na tom, že s ním související daňová povinnost může být rovněž uspokojena z majetku ve SJM.

10. Pokud jde o zúžení SJM, argumentaci v napadeném rozhodnutí nelze dle žalovaného chápat jako doporučení, nýbrž posouzení zákonných podmínek pro postup správce daně. V posuzované věci jde o zcela zásadní otázku, která musela být žalovaným nutně zkoumána, v tomto ohledu tudíž nelze uvažovat o jakémkoliv překročení pravomocí žalovaného. Pokud se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou eventuálního zúžení SJM, nelze v této skutečnosti spatřovat jakoukoliv vadu napadeného rozhodnutí.
11. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podle Nejvyššího správního soudu má princip přiměřenosti v případě rozhodnutí o zřízení zástavního práva chránit toliko před zjevnými excesy. Za takový exces je pak nutno v případě rozhodnutí o zřízení zástavního práva podle Nejvyššího správního soudu považovat až situaci, kdy správce daně zřídí zástavní právo k majetku, který zjevně převyšuje hodnotu neuhrazené daně, a to řádově. Podle uvedeného rozsudku zároveň není povinností správce daně zjišťovat skutečnou cenu věcí, k nimž má být zřízeno zástavní právo, a následně zřizovat zástavní právo pouze k věcem, jejichž hodnota přesně odpovídá neuhrazené dani. Nejvyšší správní soud pak uvedl, že příkladem nesprávného postupu by bylo zřízení zástavního práva k majetku, jehož hodnota bude již na první pohled - bez nutnosti podrobného znaleckého zkoumání, ale za použití zdravého rozumu a obecných znalostí o cenové relaci - činit několik desítek milionů korun, přičemž zástavní právo bude zřízeno kvůli neuhrazené dani v řádech tisíců korun a kdy bude zjevné, že daňový subjekt má jiné disponibilní majetkové prostředky, jejichž prostřednictvím by mohl neuhrazenou daň uhradit. Žalovaný měl s ohledem na výše uvedené za to, že zřízení zástavního práva ke třem bytovým jednotkám k zajištění neuhrazené daně ve výši přibližně 1,5 milionu korun samo o sobě není v rozporu s principem přiměřenosti, ne v míře, kterou by optikou výše odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo možno považovat za zjevný exces. Dále žalovaný zdůraznil, že na všech nemovitých věcech, k nimž bylo správcem daně zřízeno zástavní právo, vázlo zároveň zástavní právo smluvní s lepším pořadím. Proto v posuzované věci dle žalovaného nelze o nepřiměřenosti rozsahu zástavního práva uvažovat.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Při ústním jednání konaném dne 11. 4. 2022 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
14. Právní zástupkyně žalobkyně zejména zdůraznila skutečnost, že žalobkyně dluhy nezpůsobila, a dále poukazovala na nepřiměřený rozsah zřízení zástavního práva. V této souvislosti žalobkyně navrhla, aby soud provedl jako důkaz znalecký posudek ze dne 28. 6. 2019, č. 3121-1.18/19, a ze dne 25. 6. 2019, č. 3121-1.17/19, které byly vypracovány Vladimírem Pauerem, znalcem v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, a které se týkají předmětných bytových jednotek. Další důkazní návrhy žalobkyně neměla.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

15. Soud provedl důkaz uvedenými znaleckými posudky. Ze znaleckého posudku č. 3121-1.18/19 zjistil, že obvyklá cena bytových jednotek č. XA a č. XB obsažených v obytné budově čp. XD včetně příslušenství a podílu na společných částech obytné budovy čp. XD a pozemkové parcely zast. plocha p.č. XE v k. ú. X, obec a okres hl. m. Praha, činí po odečtení závady – nájemních vztahů 9 070 700 Kč. Ze znaleckého posudku č. 3121-1.17/19 zjistil, že obvyklá cena bytové jednotky č. XC obsažené v obytné budově čp. XF-XG včetně příslušenství a podílu na společných částech domu čp. XF až XG a pozemkových parcelách zast. plocha p.č. XH až XI v k. ú. X, obec a okres hl. m. Praha, činí 19 000 000 Kč.
16. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 170 odst. 1 daňového řádu správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak. K ujednání dlužníka a věřitele podle občanského zákoníku, které vylučuje postoupení pohledávky jinému, se přitom nepřihlíží.
 - Podle § 731 občanského zákoníku vznikl-li dluh jen jednoho z manželů za trvání společného jmění, může se věřitel při výkonu rozhodnutí uspokojit i z toho, co je ve společném jmění.
 - Podle § 732 vznikl-li dluh jen jednoho z manželů proti vůli druhého manžela, který nesouhlas projevil vůči věřiteli bez zbytečného odkladu poté, co se o dluhu dozvěděl, může být společné jmění postiženo jen do výše, již by představoval podíl dlužníka, kdyby bylo společné jmění zrušeno a vypořádáno podle § 742. To platí i v případě povinnosti manžela plnit výživné nebo jde-li o dluh z protiprávního činu jen jednoho z manželů nebo v případě, že dluh jen jednoho z manželů vznikl ještě před uzavřením manželství.
17. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
18. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda v projednávaném případě bylo možno zřídit k zajištění daňové pohledávky bývalého manžela žalobkyně zástavní právo k majetku patřícímu do SJM, či nikoliv.
19. Ve smyslu § 170 odst. 1 daňového řádu je správce daně oprávněn zřídit zástavní právo k majetku daňového dlužníka za podmínek stanovených občanským zákoníkem. Podle § 731 občanského zákoníku vznikl-li dluh za trvání SJM, může se věřitel při výkonu rozhodnutí uspokojit i z toho, co je v SJM. V projednávaném případě vznikly daňové pohledávky dlužníka za trvání SJM. Je tomu tak proto, že daňové pohledávky správce daně vůči bývalému manželu žalobkyně (dlužníku) se váží k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za duben až prosinec roku 2017 a leden roku 2018 a dále k dani z přidané hodnoty za období duben a červen 2018. K zániku SJM mezi žalobkyní a dlužníkem pak došlo dne 29. 8. 2019, kdy zdejší soud pod č. j. MSPH 94 INS 3368/2019-B-16, prohlásil na majetek bývalého manžela žalobkyně konkurz (viz § 268 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení). Z výše uvedeného vyplývá, že vznik daňových pohledávek správce daně předcházel zániku SJM. S ohledem na skutečnost, že daňové pohledávky správce daně vznikly za trvání SJM, mohl správce daně podle § 731 občanského zákoníku k zajištění své pohledávky použít i majetek, který náležel do SJM.

20. K tvrzení, že předmětný dluh vznikl proti vůli žalobkyně a bez jejího vědomí a že žalobkyně vůči správci daně projevila ve smyslu § 732 občanského zákoníku nesouhlas bez zbytečného odkladu poté, co se o dluhu dozvěděla, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poměrně obsírně žalobkyni sdělil, na základě jakých skutečností a důvodů dospěl k závěru, že podmínky § 732 občanského zákoníku nebyly v projednávaném případě splněny (viz strana 5 až 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný měl zejména za to, že dluh nevznikl proti vůli žalobkyně. K uvedenému závěru žalovaný dospěl na základě zjištění, že daňová pohledávka vznikla správci dani z podnikatelské činnosti dlužníka. Dle zjištění žalovaného první z celé řady živnostenských oprávnění získal dlužník po uzavření manželství dne 22. 9. 2003, přičemž až do vydání napadeného rozhodnutí nebylo v seznamu listin o manželském majetkovém režimu vedeném Notářskou komorou zjištěno žádné omezení majetkového režimu mezi žalobkyní a dlužníkem. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že žalobkyně po získání živnostenského oprávnění dlužníka nevyužila práva zakotveného v § 148 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, respektive § 724 občanského zákoníku na modifikaci (zúžení) SJM, v důsledku čehož dlužník ručil za své závazky celým svým majetkem včetně toho, jenž byl součástí SJM. Žalovaný tak měl za to, že pokud žalobkyně věděla o podnikatelské činnosti dlužníka a s touto činností alespoň konkludentně souhlasila, když neučinila žádné aktivní kroky k modifikaci SJM, nelze mít za to, že předmětný dluh vznikl podle § 732 občanského zákoníku proti její vůli. Žalobkyně výše uvedenou úvahu správního orgánu nikterak nerozporovala, když v podané žalobě pouze zopakovala svá tvrzení v podaném odvolání bez přihlédnutí k odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protože žalobkyně na úvahu žalovaného, která tvoří podstatu napadeného rozhodnutí, v podané žalobě nikterak nereagovala, soudu nezbylo než posoudit, zda úvaha žalovaného je logická, soudržná, bezrozporná a nevybočující z mezí zákona. Dle názoru soudu úvaha žalovaného výše uvedené požadavky splňuje a nevybočuje z mezí daňového řádu ve spojení s občanským zákoníkem. Žalobkyně věděla, respektive přinejmenším musela vědět o podnikatelské činnosti dlužníka, a pokud pak neučinila žádné kroky, které by vedly k modifikaci SJM, což ani v podané žalobě netvrdila, nelze mít za to, že s podnikatelkou činností bývalého manžela nesouhlasila, a tedy že dluh správce daně vznikl proti její vůli ve smyslu § 732 občanského zákoníku.
21. K poukazu žalobkyně na § 710 písm. a) a b) občanského zákoníku ve spojení s komentářovou literaturou, ze které žalobkyně dovozovala, že součástí SJM nejsou dluhy veřejnoprávní povahy, soud uvádí, že žalovaný v projednávaném případě netvrdil, že daňové pohledávky dlužníka jsou součástí SJM. Žalovaný měl výlučně to, že k zajištění daňové pohledávky dlužníka vůči správci daně lze v souladu s § 731 občanského zákoníku využít i majetek náležející do SJM. Tvrzení žalobkyně tak není z hlediska předmětu napadeného rozhodnutí relevantní, a tedy není způsobilé vyvolat nezákonnost či nepřezkoumatelnost, případně žalobkyní tvrzenou nicotnost napadeného rozhodnutí.
22. Pokud pak žalobkyně v podané žalobě rozporovala odkaz žalovaného na § 688 občanského zákoníku, soud uvádí, že poukaz na předmětné ustanovení byl učiněn nad rámec učiněných závěrů a výlučně pro doplnění úvah žalovaného. Upozornění žalovaného na § 688 občanského zákoníku tak není způsobilé samo o sobě jakkoliv zpochybnit úvahy žalovaného, případně vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Toto ustanovení se k podstatě projednávané věci neváže.
23. K tvrzení, že žalobkyně s dlužníkem nežila ve společné domácnosti ode dne 7. 4. 2017 a že dne 4. 5. 2018 podala návrh na rozvod manželství, soud uvádí, že tato tvrzení žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

v podaném odvolání nevedla, když na ně poprvé poukázala až v podané žalobě. Protože žalobkyně výše uvedené tvrzení v podaném odvolání nevedla, nemohl je žalovaný v rámci svých úvah v napadeném rozhodnutí zohlednit. Nadto tato tvrzení nejsou pro posouzení věci relevantní. Opuštění společné domácnosti nebo podání návrhu na rozvod manželství nemá dle občanského zákoníku na trvání SJM žádný vliv, respektive nezpůsobuje jeho zánik.

24. Nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, podle kterého je argumentace žalovaného ve věci zúžení SJM irelevantní. Předně žalovaný nedával žalobkyni žádné doporučení, když pouze v projednávaném případě žalobkyni sdělil, z jakého důvodu nelze mít za to, že daňová pohledávka správce daně nevznikla proti vůli žalobkyně. Soud v kontextu, v jakém žalovaný poukazoval na možnost zúžení SJM ze strany žalobkyně, neshledal žádné pochybení, které by mohlo jakkoliv zasáhnout do osobnostních práv žalobkyně.
25. Důvodná není ani námitka nepřiměřeného rozsahu zástavního práva. K uvedené námitce soud poukazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Afs 48/2015-32, nebo rozsudek ze dne 10. 1. 2020, č. j. 5 Afs 100/2019-55). Podle této judikatury je nepřiměřený takový postup, kdy správce daně postihne zástavním právem majetek, jehož hodnota zjevně přesahuje výši daňového nedoplatku, a to řádově. To se dle náhledu soudu v projednávaném případě nestalo. Výše daňové pohledávky správce daně vůči dlužníku činí 1 405 766 Kč. Dle žalobkyní předložených znaleckých posudků obvyklá cena předmětných bytových jednotek pak činí cca 28 mil Kč. Z podkladů obsažených ve správním spisu, konkrétně z výpisů z katastru nemovitostí předmětných bytových jednotek, však zároveň vyplývá, že ke všem bytovým jednotkám je zřízeno zástavní právo s lepším pořadím (zástavní právo hypoteční banky), a to v celkovém rozsahu cca 17 mil Kč. Za uvedené situace, kdy jsou předmětné bytové jednotky v podstatné míře zatíženy zástavním právem s lepším pořadím, nelze považovat rozdíl mezi výši daňové pohledávky dlužníka a hodnotou zastavovaných nemovitostí za zjevně nepřiměřený ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. dubna 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.